

Lovforslagene sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Det foreliggende forslag til udskrivningslov vil for skatteyderne betyde de største skattelettelser, der er givet i mands minde. Selvfølgelig kan man, hvis den fornødne vilje er til stede, også se forslaget under den synsvinkel, at det sikkert vil give nogle flere penge i statskassen end tidligere udskrivningslove, og at der derfor skulle være tale om forøgede skattebyrder. Men når antallet af skatteydere stiger og endvidere den samlede indkomstmasse stiger, vil statens indtægter selvfølgelig være voksende. Det er også nødvendigt, thi når den almindelige velstand er stigende, vil kravene til samfundet vokse. Lande med større levestandard vil kræve bedre offentlige institutioner såsom skoler, hospitaler m. v. end nationer med lavere levestandard. Alle, der er beskæftiget inden for stat og kommuner, vil med rette kræve deres part af den almindelige velstandsstigning, ligesom folkepension m. v. må stå i rimeligt forhold til den almindelige levestandard. Indbyggerantallet er også vokset, så derfor kan de rent umiddelbare tal for den samlede beskatnings størrelse ikke være udtryk for, om skattebyrderne er faldende eller stigende.

Det egentlig afgørende — og det vil den enkelte skatteyder også hæfte sig ved — er, om den samme indtægtsstørrelse beskattes højere eller lavere, og her giver forslaget lavere skatter. Men selv om dette er tilfældet — og det bliver jo vanskeligt at bestride — vil kravet om endnu større lettelser sikkert melde sig, og de to standardiserede anvisninger vil sikkert også fremkomme: at staten kan spare noget mere, og at man kan lade være med at opkræve flere skatter end lige til dagen og vejen, altså kun opkræve til dækning af de absolut presserende udgifter.

Selvfølgelig er det altid populært at tale om, at staten skal spare og undgå unødvendige udgifter. Det skal samfundet selvfølgelig, navnlig når det skal administrere andres penge, og det sker ofte i højere grad, end man i skrift og tale er tilbøjelig til at ville indrømme. Det er dog ansvarsbevidste mennesker, der inden for såvel stat som kommuner forestår den offentlige administration, således også de folkevalgte bevilgende myndigheder som f. eks. folketingets

finansudvalg, hvor man er enig om alle væsentlige udgifter, og det samme er jo tilfældet her i folketinget, når udgiftslovene behandles. Selvfølgelig luftes af og til en vis uenighed, men det er som regel — i forhold til det samlede statsbudget — om relativt små beløb, de store politiske bråvallaslar står — alt sammen jfr. Parkinsons lov.

Op imod valgdage ser vi ofte såkaldte spareforslag, men de er mest udtryk for en omplacering af udgifter for den enkelte skatteyder eller for udsættelse af visse offentlige udgifter. Der er som regel ikke noget mod eller nogen lyst til at ødelægge eller hæmme samfundsinstitutioner. Det med f. eks. at skælde ud på statens husholdningsråd var jo kun en kortvarig modesag.

Man må vel også betegne det som værende fra agitationens overdrev, når vi fra denne talerstol i fredags hørte, at man for så vidt ikke havde noget imod at forhøje tobaksafgifterne, men er betænkelig ved at overlade så mange penge til regeringen; er der mange penge i kassen, kan den nemt finde på at spille flottenhejmer med skatteydernes midler, hævder man.

Nu kan jo ingen udgift afholdes uden folketingets samtykke, så det var altså mere folketingets ansvarsbevidsthed og sunde dømmekraft, der her blev draget i tvivl, og når man ved, at ca. 95 pct. af alle udgifter bliver vedtaget af ca. 95 pct. af samtlige folketingets medlemmer, skulle vi altså alle være under anklage. Man føler vel selv, at det postulat ikke er holdbart; og ønsker om endnu større skattelettelser end de her foreslåede motiveres med, at staten ikke skal opkræve større skatter, end den har brug for, thi pengene ligger bedre i skatteydernes lommer end i statskassen. Den tale skulle der jo tilsyneladende være hold i; men den betyder jo i virkeligheden, at man vil hindre samfundet i at føre finanspolitik og overlade dette til tilfældige finans Kredse, som man vel næppe kan forvente vil have helhedens tarv for øje. Hvis statens finanspolitik skulle bringes til ophør eller blive stærkt hæmmet, er der ingen tvivl om, at ikke mindst de Kredse, der ønsker denne politik afskaffet, vil være de første til at fælde en hård dom over regering og folketing, fordi man ved en